תורה אור

יתירא הוא כיון דיתירא הוא שדייה אריחים ורכב אבל הכא "כי אם צלי אש" לאו יתירא הוא דמבעי ליה לכדתניא *בשעה שישנו בקום אכול צלי ישנו °בבל תאכל נא, בשעה שאינו בקום אכול צלי אינו בבל תאכל נא. תניא כוותיה דרב יהודה חבל זוג של ספרים *וצמד של פרות חייב שתים זה בעצמו וזה בעצמו אינו חייב אלא אחת. ותניא אידך חבל זוג של ספרים וצמד של פרות יכול לא יהא חייב אלא אחת ת"ל °לא יחבול ריחים ורכב מה ריחים ורכב שהן מיוחדין שני כלים ועושין מלאכה אחת וחייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו אף כל דברים שהן שני כלים מיוחדים ועושין מלאכה אחת חייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו. ההוא גברא דחבל סכינא דאשכבתא מחבריה אתא לקמיה דאביי א"ל זיל אהדריה דהוי ליה כלי שעושים בו אוכל נפש ותא קום בדינא עלה. רבא אמר לא צריך למיקם בדינא עלה ויכול לטעון עד כדי דמיהן, ואביי לית ליה ההיא סברא, מאי שנא *מהנהו עיזי דאכלי חושלא בנהרדעא ואתא מרא דחושלא ותפס להו וקא טעין טובא ואמר אבוה דשמואל יכול לטעון עד כדי דמיהן? התם לאו מידי דעבדא לאושולי ולאוגורי הוא הכא מידי דעביד לאושולי ולאוגורי הוא, דשלח רב הונא בר אבין דברים העשויין להשאיל ולהשכיר ואמר לקוחין הן בידי אינו נאמן, ורבא לית ליה האי סברא *והא רבא אפיק זוגא דסרבלא וספרא דאגדתא מיתמי בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר? אמר לך רבא האי נמי כיון דמי פגמא קפדי אינשי ולא מושלי:

שמות יב

דברים כד

הדרן עלך המקבל

יתירא הוא · ללאו משום שאר דברים וכיון דיתירא הוא ללאו וכתביה סתמא שדייה נמי אריחים ורכב שאין לך להוציאם ממשמע "כי נפש הוא חובל" על כרחך אבל הכא "כי אם צלי אש" לאו לאזהרה אתא לאוסופי לאו יתירא אלא כדתניא ומ"מ נא ומבושל משמע ביה שאינו עובר בנא ומבושל ביום אלא בלילה: ה"ג תניא כוותיה דרב יהודה חבל זוג וכו' ותניא אידך וכו' ולא גרסינן תניא אידך דמתרווייהו מתני' מתרץ סייעתא ולא מחדא מינייהו דאי משום דקתני חייב ב' ולא ג' הא אפילו רב הונא מודה דמהיכא תיתי הא הני לא כתיבי ומכי נפש הוא חובל" הוא דנפקי דאכל חד קאי "כי נפש" אלא מתרווייהו מתני' מיתוקמא סייעתא לרב יהודה: **חבל זוג של ספרים** · מספרים של ספרים והן של פרקים וכל חד כלי באפי נפשיה ועושין המלאכה בין שניהם כריחים ורכב: **חייב שתים** · משום "כי נפש" על כל אחד אע"פ ששניהן צריכין למלאכה אחת וכן צמד של פרות חבל ב' פרות חורשות עם צמדן דהיינו נמי כלי אוכל נפש ונראה בעיני שהעול שלהן של פרקים הוה: **ותניא אידך** · דיליף להו מריחים ורכב דאיתקוש שאר דברים לריחים ורכב בחד קרא מה ריחים ורכב וכו': **וחייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו** · שהרי פירשן הכתוב לברר אזהרה לכל אחד לעצמו: אף כל וכו' · ומדיליף להו מריחים ורכב ש"מ בריחים ורכב חייב נמי שתים קאמר ולא שלש והיינו כרב יהודה, וא"ת מתני' קמייתא למאי איצטריך ה"נ שמעי' לה מבתרייתא: אי מבתרייתא "חייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו" קאמר דלא אזלינן בתר מלאכה אלא בתר כלים ולעולם שלש מלקיות אחת משום רכב ואחת משום ריחים ואחת משום כי נפש דקאי אתרווייהו ולהכי אשמעינן קמייתא דקתני בה בהדיא חייב (א) שנים: סכינא דאשכבתא · של בית המטבחים שמקצבים בו בשר: והא קום בדינא · תבעהו לדין על חובך אם מודה לך או אם יש עדים ישלם, ואם לאו ישבע שבועת היסת: רבא אמר · כיון דנשכניה ואין עדים שמשכנו היה יכול לטעון "לקוחה היא בידי" לא צריך למיקם בדינא עילויה דקנה ליה משכון לישבע וליטול עד כדי דמיו: **חושלא** · שעורין קלופים: **לאו מידי הוא דעביד לאשולי וכו'** · שאין אדם משכיר ומשאיל עזים שלו הלכך יכול לטעון לקוחין הן בידי היכא דאין עדים שאספם מרשותם של בעליהן: **זוגא דסרבלא** · מספרים שגוזזין בהן צמר: אפילו מיתמי · שהביאו הבעלים עדים שהיו שלהן והן טוענין השאלום לאביהם של אלו ואפקינהו רבא מינייהו משום דברים העשויין להשאיל ולהשכיר ואם איתא דיכול לטעון "לקוח הוא בידי", יתמי כי לא טענו נמי אנן טענינן להו:

הדרן עלך המקבל

לרבא אין לוקין אחי ומבושל בחמי טבריא מדקאמר אלא כי אם צלי אש למאי אתא וכ"ש לאביי דאמר אין לוקין על לאו שבכללות ומוקי כי אם צלי אש לכדתניא ומכאן קשה על פירוש הקונט' דפי' בפרק כל שעה (פסחים דף מא·) דההיא ברייתא דקתני נא ובשל אמרתי לך ולא חי אתיא כמ"ד אין לוקין על לאו שבכללות ועוד דתיקשי מיניה לרבא דאמר לוקין ועוד פירש בקונט' אהא דקאמר התם תרתי הוא דלא לקי לאביי דאמר אין לוקין על לאו שבכללות חדא מיהא לקי ופירש על נא אינו לוקה שתים משום נא ומשום כי אם צלי אש אבל במילתא אחריתי דלא שייך אלא כי אם צלי אש כגון חי ומבושל בחמי טבריא לוקה והשתא נראין דבריו כסותרין זה את זה דהשתא ברייתא לא אתיא אפילו כאביי לכך נראה דברייתא אתיא לכ"ע ולא לקי בשום ענין אחי ומבושל בחמי טבריא כדפרישית לעיל והא דקאמר חדא מיהא לקי מפרש ר"ת תרתי לא לקי דאם התרו בו משום נא ומשום כי אם צלי אש אינו עובר אלא משום נא וכן במבושל אבל היכא דלא התרו בו אלא משום כי אם צלי אש כשאוכל נא ומבושל לוקה: **וצמד** של פרות · פי' בקונטרס ב' פרות חורשות עם צמדם ואין נראה לר"י דבפרות לא איירי: **ותניא** אידך · לפי מה שפירש בקונטרס דמקמייתא ליכא לאוכוחי קשה לר"י דא"כ מבתרייתא נמי ליכא להוכיח דהיכא למימר שלא בא ללמד אלא שחייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו אבל לא (ב) לחייב שלש ועוד דמקמייתא איכא לאוכוחי שפיר כדרב יהודה דלרב הונא אי חייב שתים ע"כ חייב שלש דכיון דיליף מריחים ורכב ליתן בהן לאו של ריחים ורכב ולכך חייב שתים אחת משום ריחים ואחת משום רכב א"כ חייב נמי מלקות שלישי משום כי נפש הוא חובל ואי לא יליף ליתן בהן לאו של ריחים אלא לאו של כי נפש הוא חובל לחודיה א"כ לא יחייב אלא אחת דמכי נפש הוא חובל לא נחייב אפילו בריחים ורכב אלא אחת ע"כ נראה לר"י דגרס תניא אידך בלא וי"ו וכן גרס ר"ח:

כלים שעושין בהם אוכל נפש · נראה לר"י דוקא כלים אבל אוכלים עצמן מותר לחבול:

והא רבא אפיק זוגא דסרבלא וספרא דאגדתא כו' · ותימה דהכא משמע (ג) מטעם דעשויין להשאיל ולהשכיר לחוד אינו נאמן לומר לקוחין הן בידי ובפרק כל הנשבעים (שבועות דף מו:) גבי ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו ואמר לקוחין הן אינו נאמן קאמר ולא אמרן אלא בבעל הבית שאינו עשוי למכור כליו וכלים שאין דרכן להטמין ובאינשי דלא צניע אבל ליכא כל הני נאמן ולא אמרן אלא בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר משמע אפילו בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר בעי כל הני ונראה לר"ת כגרסת הספרים ישנים וכן ר"ח ובכולהו לא אמרן אלא בדברים שאין עשויין להשאיל ולהשכיר אבל עשויין אין נאמן אפילו ליכא חדא מכל הני וא"ת דהכא משמע דספרים עשויין להשאיל ולהשכיר אפילו ספרא דאגדתא כל שכן שאר ספרים כדאמר בכתובות (דף נ·) וצדקתו עומדת לעד זה הכותב ספרים ומשאילן לאחרים וקשה דתנן בהגוזל בתרא (ב"ק דף קיד: ושם) המכיר כליו וספריו ביד אחר אם יצא לו שם גניבה בעיר ישבע כמה נתן ויטול ואם לאו לאו כל הימנו שאני אומר מכרם לאחר ולקחם זה הימנו ואמאי יהיה נאמן זה לומר נגנבו לי במגו דאי בעי אמר השאלתיו לך ואף על גב דקאמר בפרק כל הנשבעין דלחזוקי אינשי בגנבי לא מחזקינן ואין נאמן לומר גנובים במגו דאי בעי אמר שאולים היינו היכא דאמר גנבת לי אבל היכא דאמר גנב אחר גנבם לי ומכרם לך לאו היינו לחזוקי אינשי בגנבי דהא כמה גנבי איכא בשוקא ונראה לרבינו תם דהתם איירי במכירים שאין בעל הספרים רגיל להשאיל (ד) אותן שהם בידו ולמורי ה"ר דודי נראה להרך דמגו להוציא לא אמרינן °ומיהו למ"ד בחזקת הבתים (ב"ב דף מד) דאמר מגו להוציא צ"ל כפירוש ר"ת וא"כ אפילו לא יצא לו שם גניבה בעיר נאמן לומר גנובים היכא דמצי למימר השאלתים לך:

הדרן עלך המקבל

קנז א מיי' פ"ה מהל' קרבן פסח הל' ד:

קנח ב מיי' פ"ג מהל' מלוה ולוה הל' ג ועיין בהשגות ובמגיד משנה סמג לאוין קפא טוש"ע ח"מ סי' צז סעיף י:

קנט ג מיי' שם טוש"ע שם סעי' ח:

קס ד מיי' פי"ג מהל' מלוה ולוה הל' ג ועיין בהשגות ובמ"מ ובכ"מ ופ"ח מהל' טוען ונטען הלכה ב סמג עשין צה טוש"ע ח"מ סי' עב סעי' יז:

קסא ה מיי' פ"ח מהל' טוען ונטען הלכה ג סמג שם טוש"ע ח"מ שם ובסעי' יח וסעי' יב:

קסב ו מיי' שם סמג שם טוש"ע ח"מ סי' ל סעי' יא יב יג וסי' קלג סעי' ה:

קסג ז מיי' שם הל' י:

קסד ח מיי' שם ועיין במ"מ סמג שם טוש"ע ח"מ סי' עב סעי' יט וע"ש:

נושא
תפס כלי כמשכון בלי ידיעת [illegible]
יכול לטעון עד כנגד שווי
[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אף כל וכו' חייב שתים:
(ב) תוס' ד"ה ותניא וכו' אבל לא שלא לחייב:
(ג) ד"ה והא וכו' דמשמע:
(ד) בא"ד רגיל להשאיל לאותו שהם בידו:

גליון הש"ס

תד"ה והא רבא ומיהו למ"ד בח"ה ע"ל דף ב ע"א תד"ה וזה

פסחים מא.

[ע' תוס' לעיל קיג: ד"ה ואת המהרש"א]

ב"ב נו.

שבועות מו: ב"ב נב:

עי' רמב"ם הל' מלוה ולוה ג:ב
[illegible]

הבית אוהעלייה של שנים שנפלו, שניהם חולקין בעצים ובאבנים ובעפר, ורואין אלו אבנים העשויות להשתבר אם היה אחד מהן מכיר מקצת אבניו נוטלן ועולות לו מן החשבון: **גמ'** מדקתני רואין מכלל בדאיכא למיקם עלייהו אי בחבסא נפיל אי בחבטא נפיל, אי הכי רישא אמאי חולקין נחזי: אי בחבטא נפיל, עלייתא איתבור, אי בחבסא נפיל, תתייתא איתבור? גלא צריכא דנפיל בליליא, וליחזינהו בצפרא? דפנינהו, וליחזי מאן פנינהו ולישייליה? דפנינהו בני רשות הרבים ואזלו לעלמא, וליחזי ברשות דמאן יתבן וליהוי אידך המוציא מחבירו עליו הראייה? לא צריכא דייתבן בחצר דתרווייהו אי נמי ברשות הרבים ואיבעית אימא שותפין בכי האי גוונא לא קפדי אהדדי: אם היה אחד מהן מכיר כו': והלה מה טוען: אי דקאמר אין פשיטא, ואי לא אמר אין למה נוטל? אלא דא"ל איני יודע, לימא תהוי תיובתא דר"נ דאיתמר *מנה לי בידך והלה אומר איני יודע רב הונא ורב יהודה אמרי חייב ר"נ ור' יוחנן אמרי פטור? כדאמר ר"נ כגון שיש עסק שבועה ביניהן הכא נמי כגון שיש עסק שבועה ביניהן, היכי דמי עסק שבועה? כדרבא *דאמר רבא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי אלא חמשים והשאר איני יודע-מתוך שאינו יכול לישבע ישלם: דועולות לו מן החשבון: סבר רבא למימר לפי חשבון שבורות, אלמא כיון דאמר איני יודע ריע טפי, א"ל אביי אדרבה הא ריע טפי-מדהני ידע טפי לא ידע תו לית ליה, ואידך כולהו דהיאך נינהו, אלא אמר אביי הלפי חשבון שלימות, אי הכי מאי קמהני ליה? למלבנא רווחא אי נמי טינא דמעבדא: **מתני'** והבית והעלייה נפחתה העלייה ואין בעל הבית רוצה לתקן הרי בעל העלייה יורד ודר למטה עד שיתקן לו את העלייה, ר' יוסי אומר התחתון נותן את התקרה והעליון את המעזיבה: **גמ'** *נפחתה בכמה? רב אמר ברובה ושמואל אמר בארבעה רב אמר ברובה אבל בארבעה לא, אדם דר חציו למטה וחציו למעלה ושמואל אמר בארבעה אין אדם דר חציו למטה וחציו למעלה. ה"ד אי דאמר עלייה זו, אזדא, אלא דאמר ליה עלייה סתם, לוגר ליה אחריתי? אמר רבא לא צריכא דא"ל עלייה זו שאני משכיר לך כי סלקא סליק בהדה וכי נחית נחית בהדה, אי הכי מאי למימרא, אלא אמר רב אשי דא"ל עלייה זו שעל גבי בית זה אני משכיר לך דהא שעביד בית לעלייה, וכי הא דאמר רבין בר רב אדא אמר ר' יצחק טמעשה באחד שאמר לחבירו דלית שעל גבי פרסק זה אני מוכר לך ונעקר הפרסק ובא מעשה לפני רבי חייא ואמר חייב אתה להעמיד לו פרסק כל זמן שהדלית קיימא. בעי ר' אבא בר ממל

כשהוא

הבית והעלייה של שנים · כגון שני אחים שחלקו, אחד נטל בית ואחד נטל עלייה שעל גביו והאבנים של חומת הבית מן תקרת הבית התחתונה שהיא קרקעיתה של עלייה ולמעלה של עליון והימנה ולמטה של תחתון: **שניהם חולקים** · הכל לפי (א)(הגבוה) *שהאחד (הוא) גבוה מחבירו ואבניו ועפרו מרובה משל חבירו חולקים לפי שאין ניכר איזו אבנים של עליון ואיזו אבנים של תחתון: **רואים אלו אבנים ראויות להשתבר** · אם יש אבנים שבורות של לבינים זה אומר שלימות שלי וזה אומר שלימות שלי רואין אלו אבנים ראויות להשתבר אם של עליון אם של תחתון והכל לפי המפולת ◇אם◇ נחבט הבית מיסודו ונפל תחתיו החומה במקומה יש לדעת שהתחתונות נשברו ולכך נפלה *הבית ◇ואם◇ נחבט הכותל להלן כמקל שהיה עומד זקוף ונפל שעליונות של כותל נפלו להלן ממנו הרבה אז העליונות נשברו שנפלו מגובה רב והתחתונות שלימות שנפלו ממקום נמוך: **מקצת אבניו** · והן שלימות: **ועולות לו מן החשבון** · שחבירו יקח אחרות כנגדן ובגמרא מפרש מאי יטול כנגדן-שלימות או שבורות: **גמ' מכלל דאיכא למיקם עליה** · דמפולת זו היאך נפלה: **אי בחבסא נפלה** · ותתאה איתבור כדפרישית: **אי בחבטא נפול** · כחבטת מקל ועלייתא איתבור: **אי הכי** · דאיכא למיקם עלייהו: **רישא אמאי תנא חולקין** · יטול העליון הרחוקות אם בחבטא נפול, ואם בחבסא נפול יטול העליונות הן שלימות והן שבורות: **לא קפדי אהדדי** · למיקני רשותא דידיה דאפקורי מפקר ליה כל חד רשותיה לגבי חבריה להניח שם חפציו הלכך כי נמי יתבן ברשות דחד מינייהו לא הוי אידך מוציא דברשותא דהאי נמי יתבי דהא לא קפיד עליה מלאושליה דוכתא: **דאמר איני יודע** · ברי ושמא ברי עדיף: **חייב לשלם** · דברי עדיף: **פטור מלשלם** · אוקי ממונא בחזקת מריה וצריך לישבע שאינו יודע: **עסק שבועה וכו'** · וה"נ כיון דמודה במקצת ואמר איני יודע במקצת דחייב שבועה דאורייי' משום הודאה במקצת: **לחשבון שבורות.** *(שכנגדן) נוטל שבורות כנגדן וזה יטול את אלו לפי החשבון: **לחשבון שלימות** · (שכנגדן) אף הוא יטול שלימות כנגדן: **למלבנא רווחא** · יש לבינים העשויות כמלבן שהוא רחב מחבירו: **א"נ טינא דמעבדא** · יש טיט שעושין ממנו לבינים שמעובד ומגובל יפה מחבירו: **מתני' הבית והעלייה** · ונפחתה העלייה גרס, ולא גרס הכא של שנים דהא בשוכר קאי כדאמר בגמרא: **ואין בעל הבית** · משכיר: **מעזיבה** · טיח של טיט שנותנין על התקרה שקורין אשטרי"ך ודומה לו במקרא ויעזבו (את) ירושלים בספר עזרא(נחמיה ג) ובגמרא מפרש פלוגתייהו: **גמ' אבל בארבעה לא** · שאינו מחוסר אלא מקום *הנחת כלי אחד וכנגדו יתן כלי אחר כגון תיבה או עריבה למטה וכסירלה להשתמש בו ישתמש: **חציו למטה** · כלומר מקצת תשמישו למטה ומקצת תשמישו למעלה: **בארבעה** · כיון שנפחתה בארבעה יורד ודר בבית לגמרי ולא כפינן ליה לדור חציו למעלה וחציו למטה: **אזדא** · מזלו גרם לו: **לוגר לו אחריתי** · אם יש לו ולמה אנו כופין את המשכיר לקולטו עמו בבית: **כי סלקא** · בעודה קיימת: **וכי נחתא** · אם תפחות נחית בהדה גור בבית: **דשעביד הבית לגבי עלייה** · דאי לא שעבדו למה ליה למימר שעל גבי בית זה והא קא חזי ליה, דעלייה זו קאמר ליה: **דלית** · גפן מודלית שקורין פליד"א: **פרסקא** · אילן שפירותיו אפרסקין: לבדו

הבית והעלייה: **וליחזי** ברשות דמאן קיימי כו' · וא"ת דהכא פשיטא ליה דאיירי בנפל לרשות דחד מינייהו שכן רגילות הוא שאינו נופל באמצע בשוה ובריש בבא בתרא (דף ד·) פריך פשיטא דאם נפל הכותל דהוי של שניהם ומשני לא צריכא דנפל לרשות דחד וי"ל משום דאוקי לה הכא דמונחים בשל זה כמו בשל זה פריך התם פשיטא דהוה משמע ליה לאוקמיה דומיא דהכא שנשנית לפניה בסמוך ועוד דהתם (ב) פריך מתוך הסוגיא דשפיר פריך פשיטא: **לימא** תיהוי תיובתא דר"נ דאמר פטור ואע"ג דטעמא דר"נ משום דאוקי ממונא בחזקת מריה והכא אוקימנא דקיימי ברה"ר או בחצר א] שאינה של שניהם שאין האחד מוחזק יותר מחבירו מ"מ בהכי חשיב מוחזק שאנו יודעין שהחצי שלו לכך פריך שפיר ועוד דבפ' השואל (לעיל דף צח: ושם) פירש דכל ממון המוטל בספק חשיב כאילו שניהם מוחזקים בו: **סבר** רבא למימר לפי חשבון שבורות · נראה לר"י שר"ל לפי חשבון שבורות ושלימות כמו שהן מעורבות שם במקום שנפלו דמה סברא הוא לומר שיברור ולא יקח כי אם שבורות דוקא כנגדו: **הבית** והעלייה של שנים · בקונט' לא גרס של שנים ולר"ת נראה דאע"ג דמוקי לה בגמ' בשוכר ומשכיר מ"מ שייך למיתני של שנים כיון דקתני בה בעל הבית ובעל עלייה ובגמרא דמוקי לה בשוכר ומשכיר [א] משום דבאחין שחלקו אין על התחתון לבנות תקרה אבל קשה אי אין עליו לבנות מאי קאמר בגמר' תחתון שבא לסכך בארזים שומעין לו למה בא לסכך כיון דאין מוטל עליו דבאחין שחלקו מיירי: **אי** דא"ל עלייה זו ונפל אזדא ליה · ויתן לו שכרו שכבר דר שאם דר חצי יתן חצי כדאמר בהאומנין (לעיל דף עט·) גבי שוכר את החמור ומת לו בחצי הדרך נותן לו שכרו של חצי הדרך ושם [ד"ה ואם] פירשתי אמאי לא אמר הכא ובסוף השואל (לעיל דף קג·) גבי המשכיר בית לחבירו ונפל אם יש בדמים ליקח יקח ולשכור ישכור כדאמר גבי חמור:

איפחית

א א ב ג מיי' פ"ד מהל' שכנים הל' ג סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קסד סעיף ג:

ב ד ה מיי' שם טוש"ע שם סעיף ד:

ג ו ז ח מיי' פ"ה מהל' שכירות הלכה ח סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' שיב סעי' יח:

ד ט י מיי' שם טוש"ע שם סעי' כ:

נושא/מבנה

שאלות לברר אמאי קתני ברישא חולקין ולא נותנים את האבנים למי שהם שלו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שניהם חולקין הכל לפי הגובה לפי מה שהאחד היה גבוה מחבירו: (ב) תוס' ד"ה וליחזי וכו' דהתם מפורש מתוך הסוגיא:

◆

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה הבית · משום כו' · נ"ב וכ"כ הרא"ש · ורי"ף ורמב"ם כ' דבהלקו מודי רבנן לר' יוסי ועי' רי"ף וע"ל קי"ז ב' ד"ה וכן כו' · (ועמ"ש רבינו בח"מ סי' קס"ד ס"ק ד' ולא כמש"ש בליקוט):

נושא

הלוואה "מנה לי בידך" והלא אומר "אינ יודע"

◆

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה לימא תהוי כו' או בחצר שאינה של שניהם · מלת שאינה נמחק:

נושא

חלוקת האבנים כשאחד מכיר מקצת אבניו

נושא

מח' רב ושמואל מהו שיעור החור ברצפת העלייה שבגללו השוכר רשאי לרדת לגור למטה

מבנה

△

בירור מה הין תנאי השכירות

ס"א הנחת כלי כגון תיבה או מגדל וכנגדו ליטול מקום הנחת כלי למטה וכסירלה כו' וכן הוא בר"ש אלפסי

רש"ל לפי

ס"א החומה

ב"ק קיח· לעיל לז: כתובות יב: [ב"ב קלה· ע"ש]

לעיל נח·

[לקמן קיח·]

[נ"ל שכנגדו וכן בסמוך יעב"ץ]

ס"א נ"ג